

skaberne, at der skaffes dækning for de særlige udgifter, som den foreslåede lovbestemmelse måtte medføre for selskaberne.

Ad forslaget § 29:

Det synes mere korrekt og hensigtsmæssigt, at bestemmelsen ikke opretholdes som en egentlig del af lovforslaget, men i stedet udformes som et ændringsforslag til lov om folkepension.

Bestemmelsen i § 29 medfører en — i øvrigt næppe tilsigtet — favørstilling for pensionister under TP sammenlignet med privatpensionister, og societetet henstiller, at hensynet til privatpensionister tilgodeses ved, at der samtidig indføres fuld folkepension til alle eller ydes alle privatpensionister, som ikke er under TP, et tilsvarende fradrag ved beregning af folkepension.

Ved gennemgang af lovforslaget er man i øvrigt blevet opmærksom på forskellige bestemmelser, som man finder bør tydeliggøres eller ændres.

Man skal således bl. a. anføre følgende:

Ad forslagens § 4, stk. 2, b):

I bemærkningerne til denne bestemmelse (pag 13, 1. spalte) anføres, at arbejdsgiveren alene — i de tilfælde, hvor der ikke foreligger fripolice — må udrede det manglende beløb, såfremt den pågældendes udtrædelsesgodtgørelse ikke er tilstrækkelig til at dække bidraget til TP for den omhandlede beskæftigelsesperiode.

Betænkningen omtaler imidlertid ikke den situation, at udtrædelsesgodtgørelsen — hvad der formentlig oftest vil være tilfældet — er større end påkrævet. Her bør der efter societetetets opfattelse ske en deling, idet det ikke kan være rimeligt, at der til TP indbetales et større beløb end det normale bidrag for den omhandlede beskæfti-

gelsesperiode. Findes der forsikringsmæssig pensionsordning eller pensionskasseordning i den virksomhed, hvortil medlemmet overgår, ville det være urimeligt, hvis en udtrædelsesgodtgørelse ikke kunne overføres hertil, selv om den pågældende samtidig bliver medlem af TP.

Ad forslagens § 6, stk. 2, sidste punktum, og § 7, stk. 3:

Der bør indføres en bestemmelse om, at de indbetalte bidrag tilbagebetales ved det 67. år som et engangsbeløb, såfremt et medlem ikke opnår pensionsret på grund af for ringe anciennitet.

Bliver en sådan bestemmelse ikke indføjet, peger man på, at der da i hvert fald må ske en tilføjelse til § 4, stk. 1. Ifølge § 4, stk. 1, litra a, i forslaget udelukkes lønmodtagere, der er født den 28. februar 1898 eller tidligere, idet disse personer vil fylde 67 år inden den 1. marts 1965 og således ikke vil kunne opnå ét års anciennitet. For lønmodtagere, der indtræder i ordningen efter den 1. marts 1965, gælder ifølge § 7, stk. 3, at ret til pension ved det fyldte 67. år er betinget af 5 års anciennitet. Sammenholdes dette med bestemmelsen i § 8, stk. 3, om, at et medlem ikke kan opnå større anciennitet end svarende til medlemmets alder ved indtrædelsen i ordningen, ses, at personer efter det fyldte 62. år er nødt til at gå ind i ordningen, men desuagtet ikke opnår den fornødne anciennitet og derfor ej heller vil kunne få ret til tillægspensionen. Dette forekommer ikke rimeligt, og det vil kunne undgås, såfremt der til § 4, stk. 1, som tilføjelse til litra a eller som nyt litra føjes: „(samt) lønmodtagere, der efter den 1. marts 1965 skulle være indtrådt i ordningen, men på det pågældende tidspunkt er fyldt 62 år.“

Ærbødigst

P. k. v.

Poul Vissing.

/ G. Koefoed.

Til folketingsudvalget vedrørende lovforslag nr. 68:
Forslag til lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.